

ze dne 16. dubna 1920 a 4. března 1921 mluví o starých korunách, ve Vídni uložených, poněvadž tu jde očividně o pouhé přehlédnutí, které musilo zástupci žalovaného dle stavu věci býti ihned nápadné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Tvrzení dovolacího rekursu, že šlo o jmění ve Vídni, bylo by správné jen tehdy, kdyby byl žalovaný pro žalobkyni uložil u vídeňské centrály jako depot 220.000 st. K. ne jako věc zastupitelnou, nýbrž jako věc určitou, species, na př. hotové peníze zapečetěné anebo jiným způsobem proti záměně chráněné (sr. § 966 obč. zák.). V tomto případě nebyla by příslušnost procesního soudu odůvodněna, neboť jmění, o něž opírá žalobkyně příslušnost, bylo by v čase žaloby ve Vídni. Toho však žalovaný sám netvrdil a tvrditi nemohl, ježto z jeho skutkového přednesu vyplývá opak. Úmyslem žalovaného bylo jediné, by vznikla mu proti žalující filiálce pohledávka hodící se ke kompensaci, a úmyslu toho dosáhl poukazem uvedené částky ve prospěch žalobkyně skrze jiné peněžní ústavy. Rekursní soud usoudil tudíž správně, že pohledávka žalovanému skutečně vznikla proti žalobkyni a ne proti jinému peněžnímu ústavu, jehož prostřednictvím žalovaný užil. Tomu nasvědčuje skutečnost patrná ze spisů, že žalobkyně částku tu převedenou na K rak. a dále na Kč, kompensovala se žalovanou pohledávkou. Vzhledem k tomu není třeba vyvracet zvláště další právní vývody dovolacího rekursu bez ohledu na to, že částka ta odpočtena byla od zažalované částky teprve za sporu po podání žaloby.

Čís. 2011.

Sborový soud první stolice, u něhož podána žaloba o zaplacení nedoplatku tržové ceny, přesahujícího 5.000 Kč, zůstane příslušným, třebaže žalovaný námitkou uplatňuje nároky ze správy pro vady dobytčete.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1922, R I 1310/22.)

Proti žalobě o zaplacení nedoplatku kupní ceny 14.000 Kč za prodaného koně, vznesené na sborový soud, namítl žalovaný, že kůň trpí podstatnými vadami a že jest žalobce z těchto vad práv (§ 923 obč. zák.). Procesní soud první stolice žalobě vyhověl, odvolací soud zrušil rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítl. Důvody: Jde tu vlastně o rozepří pro vadu dobytka, pro kterou podle § 49 čís. 8 j. n. jest výhradně příslušným okresní soud. Podle § 104 j. n. záležitosti, které náležejí před okresní soud, nemohou býti vzneseny na soud sborový první stolice. Rozsudek a řízení trpí proto zmatečností § 477 čís. 3 c. ř. s. a bylo je proto podle § 471 čís. 7, 473 c. ř. s. jako zmatečně zrušiti a podle §§ 43, 240 c. ř. s. žalobu odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a přikázal odvolacímu soudu, by, nehledě k domnělé nepříslušnosti soudu, znovu rozhodl ve věci samé.

D ů v o d y:

Rekursu nelze upřítí oprávnění. Žalobce podal na žalovaného žalobu o zaplacení nedoplatku trhové ceny 14.000 Kč. Pro posouzení věcné příslušnosti bylo rozhodným, že žalobce domáhal se žalobou zaplacení částky 5.000 Kč přesahující, čímž byla příslušnost sborového soudu dle zákona odůvodněna (§ 50 j. n.). Dle § 29 j. n. zůstal soud pro vyřízení sporu o žalobě příslušným až do jeho ukončení i když žalovaný v odpovědi uplatňoval nároky ze správy pro vady koupeného dobytčete (§ 923 obč. zák. a § 49 čís. 8 j. n.).

Čís. 2012.

Přerušení valutových sporů (nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.).

Spory, jež zahájeny byly již za platnosti nařízení čís. sb. z. a n. 173/1921, jest jen přerušiti, nikoliv dosavadní řízení zrušiti.

Není vždy rozhodujícím bydliště strany; přichází v úvahu i její závod, jenž v tom kterém případě byl na obchodu účastněn.

Pokud jest přerušiti spory z kontokorentního spojení, trvavšího i po 26. únoru 1919.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1922, R I 1313/22.)

Žalobou zadanou na soudě roku 1922, domáhala se tuzemská banka na žalovaném majiteli tuzemského závodu, bydlícím ve Vídni, zaplacení pohledávky z běžného účtu, týkajícího se obchodování tuzemského závodu žalovaného. Námitku nepřipustnosti pořadu práva, vzhledem k nařízení čís. sb. z. a n. 173/21 soud první stolice zamítl s poukazem k tomu, že žalovaný měl v tuzemsku v Kraslicích podnik, na nějž se vztahovala zažalovaná pohledávka, a pojav toto usnesení do rozsudku, rozhodl ve věci samé. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. **D ů v o d y:** Dle § 87 j. n. mohou majitelé obchodních podniků ve sporech, vztahujících se na podnik, býti žalováni u soudu toho místa, v němž se závod nalézá. Žalovaný sám praví, že mu bylo raděno, aby jeho tuzemský podnik v Kraslicích k urychlení skoncování obchodního spojení učinil dispozici u žalobkyně, z čehož jasně plyne, že zažalovaný nárok kotví v příhodě, kteráž jest v hospodářské souvislosti s podnikem v Kraslicích. Mimo to by tu bylo sudiště § 99 j. n., poněvadž žalovaný má v Kraslicích bezpochyby jmění. Dle § 1 vládní nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., kteréž vládním nařízením ze dne 20. prosince 1921, čís. 427 sb. z. a n. bylo zachováno v platnosti, nemohou však pohledávky znějící na rak.-uh. koruny, jež vznikly před 26. únorem 1919 mazi fyzickými nebo právníckými osobami, z nichž jedna měla dne 26. února 1919 své sídlo v Československé republice a druhá v Rakouské republice za platnosti tohoto nařízení soudně býti uplatňovány. V tomto případě není žalována firma Max. O. v Kraslicích, nýbrž její majitel, který dne 26. února 1919 měl bydliště ve Vídni. Ježto žalobkyně měla sídlo v Praze, sporná pohledávka vznikla před 26. únorem 1919, a měna mezi stranami jest